

Crisisnoodopvang Magazine Editie 3

gemeente
**Loon
op Zand**

Voor meer info kijk op:
www.loonopzand.nl/opvang

Inhoud

Voorwoord burgemeester	3
Oost west, thuis niet best	4
Een verhaal van verbinding door voedsel	6
Open dag in beeld	8
Tijdlijn Crisisnoodopvang	10
Vrijwilligers maken het verschil	12
Weten wat er leeft en speelt	15
Kind zijn in de noodopvang	16
Unicef: kindvriendelijke noodopvang	18
Meer informatie	20

Colofon

Tekst:	Femke van Damme – FemFataal Stef Mennens – DRIELUIK Fanny van Rooij, Jolanda Kros – Gemeente Loon op Zand
Redactie:	Team Communicatie – gemeente Loon op Zand
Fotografie:	Wim Hollemans Fotografie Bewoners CNO Stef Mennens – DRIELUIK
Drukwerkbegeleiding:	DRIELUIK
Drukwerk:	Dekkers van Gerwen
Verspreiding:	Bewoners CNO, Santbergen media

Met medewerking van:

Hanne van Aart (burgemeester), Sannie Post, vrijwilligers Willie, Louise, Dionne en Gerrit, bewoners Orye en Freshta en Nicole Mascini

Dit magazine is een uitgave van gemeente Loon op Zand. Foto's en artikelen uit dit magazine mogen niet geheel of gedeeltelijk worden gepubliceerd, verveelvoudigd of openbaar worden gemaakt of worden gedeeld via social media of andere kanalen zonder schriftelijke toestemming van gemeente Loon op Zand.

Voorwoord Burgemeester

Beste inwoners, wanneer ik dit voorwoord schrijf, verblijven de vluchtelingen alweer ruim drie maanden aan de Dodenauweg in Kaatsheuvel. In dit magazine staat het leven op deze crisisnoodopvanglocatie centraal. Hoe zien de dagen eruit? Hoe bevalt het de bewoners? Wat ervaren onze fantastische vrijwilligers?

Want dat wij met elkaar een hele bijzondere opvanglocatie draaien, dat is ons duidelijk geworden. Voor zowel het COA als Het Rode Kruis is het een speciale ervaring om deze locatie in Kaatsheuvel mee te maken. De mensen die hier verblijven kunnen het goed onderling vinden, wat niet vanzelfsprekend is met zoveel nationaliteiten. Het zelf koken door de bewoners onder de bezielende leiding van Sannie van Broodje Aap Linke Soep is ook bijzonder. Dat gebeurt bijna nergens maar bij ons in Kaatsheuvel leidt koken als activiteit tot een zinvolle invulling van de dag en vooral verbroedering.

En dan natuurlijk onze geweldige vrijwilligers. Die iedere dag fiets- en taallessen geven aan kinderen en volwassenen. Dan denkt u wellicht aan een uurtje of zo. Niets is minder waar. Iedere deelnemer krijgt op zijn of haar eigen niveau een passend aanbod. De eerste Nederlandse lesboeken zijn inmiddels uit en er wordt, onder begeleiding, van en naar school gefietst.

Over twee dagen is er weer een open dag. Als u dit leest, hoop ik dat u instemmend knikt en terugdenkt aan een hopelijk zonnige dag waarin ontmoeting en verbinding centraal stond. U heeft ongetwijfeld allerlei lekkere dingen te eten aangeboden gekregen en hebt zelf kunnen ervaren hoe het met de fietskwaliteiten van de kinderen is gesteld. Misschien heeft u zelfs ook wat korte gesprekjes in het Nederlands kunnen voeren. Ik hoop dat we terug mogen kijken op een hele geslaagde dag en dat wij allemaal weer geïnspireerd het Pinksterweekend in zijn gegaan.

Ik ben ontzettend trots op onze gemeenschap en de manier waarop we elkaar steunen. Laten we deze positieve energie vasthouden en blijven bouwen aan een samenleving waarin iedereen zich thuis voelt en iedereen de kans krijgt om daar een bijdrage aan te leveren.

Hartelijke groet,

Hanne van Aart
Burgemeester Loon op Zand

Oost west, thuis **niet** best

In het land waar je op de wereld komt, opgroeit, gaat studeren, een relatie krijgt en zelf eventueel kinderen krijgt, is alles vertrouwd, althans voor velen van ons. Als daarin verandering komt, bijvoorbeeld doordat een totalitair regime aan de macht komt, het land in een gewapend conflict raakt, godsdienstige principes doorslaan of hongersnood ontstaat doordat oogsten mislukken door klimatologische omstandigheden, dan is er al snel geen sprake meer van een 'veilig thuis'. Je leven komt dan steeds meer in gevaar, waardoor er in veel gevallen niets anders opzit dan huis en haard te verlaten. Dit in de hoop elders op de wereld vrede, begrip voor elkaar en een nieuw veilig thuis te vinden.

Een nieuw bestaan opbouwen in een land dat je vreemd is, waarvan je de taal niet spreekt, is lastig. Vaak worden diploma's die je in je eigen land hebt behaald, niet erkend waardoor je ook nog niet eens aan de slag kunt. Daarnaast is het nog maar de vraag of je nog wel durft te geloven in een toekomst, door alles wat je is overkomen in je thuisland. Toch houdt ieder mens een beetje hoop, zo ook de bewoners van de CNO aan de Dodenauweg.

'Gewapend' met een laptop en een smartphone met daarop een vertaal-app, want niet iedereen spreekt Engels in voldoende mate om een diepgaand gesprek te kunnen voeren, spreek ik op een druilerige maandagmiddag Orye en Freshta. Beiden bereid om hun verhaal te delen en hoopvol voor de toekomst.

Het verhaal van Orye

Orye, een Koerdische man van midden 40, is geboren en getogen in Syrië, nabij de grens met Turkije. Daar heeft hij een tandarts-studie gevolgd. In 2010 besloot hij te verhuizen naar Saoedi-Arabië, waar de vraag naar tandartsen groot was. Een jaar later werd het onrustig in Syrië nadat een politieagent een man in het openbaar aanviel in de stad Damascus.

De man, niet de agent, werd gearresteerd. Anderen kwamen in protest, nog meer arrestaties volgden en het geweld ging van kwaad tot erger. In dit tumult zag een gewapend deel van de Syrische Koerden kans om een autonoom gebied uit te roepen. Het feit alleen dus dat Orye ook van Koerdische afkomst is, maakte het voor hem onmogelijk om terug te keren naar het eigen land. Voor hem was er nog niet direct een probleem, omdat Saoedi-Arabië de politieke banden met Syrië had verbroken en de Syrische ambassade in het land had gesloten.

Pas recentelijk, toen de banden met Syrië weer werden hernieuwd en de ambassade werd heropend, kwam zijn verblijfs- en werkvergunning in gevaar. Langer in Saoedi-Arabië blijven kon niet meer, terug naar Syrië ook niet. Orye besloot om te kijken of hij een nieuw thuis kon vinden in Europa en wist een visum voor Frankrijk te verkrijgen. Daar aangekomen werd hem al snel duidelijk dat hij in dat land slechts zeer lastig zijn beroep als tandarts zou kunnen uitoefenen. Van anderen hoorde hij dat in ons land – na bijscholing – wel mogelijkheden zouden zijn.

“Ik blijf optimistisch en hoop me in dit mooie land ook nuttig te kunnen maken”

Orye besloot naar Nederland door te reizen. Inmiddels zit hij op de vijfde opvanglocatie, in afwachting van een besluit over een verblijfsvergunning. Hoewel hij nu in een erg stressvolle periode van zijn leven zit, blijft hij optimistisch. “De toekomst ligt in de sterren”, zo vult Orye aan, “ik blijf optimistisch en hoop me in dit mooie land ook nuttig te kunnen maken”. Van stilzitten is bij hem geen sprake, elk vrij moment benut hij om Nederlands te leren.

Wat hij zeker nog wil vermelden, is dat hij zich op dit moment in ieder geval thuis voelt in Kaatsheuvel, mensen zijn vriendelijk, de faciliteiten zijn, ofschoon tijdelijk, goed.

Het verhaal van Freshta

Dan het verhaal van Freshta, een tiener van 17, Afghaanse van geboorte. Zij is samen met haar ouders en een jonger broertje en zusje gevlucht uit Afghanistan. Zij vertelt over het feit dat in haar geboorteland geen sprake meer is van enige vrijheid, zeker niet voor vrouwen.

Zo werd zij gedwongen te stoppen op de middelbare school, omdat de Taliban een verbod op onderwijs voor vrouwen op middelbare scholen en universiteiten heeft uitgevaardigd. De vrouw hoort in de ogen van de Taliban thuis te blijven en alleen indien strikt noodzakelijk de straat op te gaan, gesluierd en altijd onder begeleiding van een volwassen man. Voor een jonge, moderne vrouw als Freshta, vol toekomstplannen, is dit onverteerbaar.

“En dan het excessieve geweld in mijn geboorteland”, zo vervolgt ze. Ook haar familie is daarmee geconfronteerd. Hierdoor zijn met name haar moeder en in iets mindere mate haar vader zwaar getraumatiseerd en hebben zij nog een lange weg te gaan om ooit weer een normaal leven te kunnen leiden.

Bij ook maar de kleinste vraag naar wat er is gebeurd, zie je hun gezichten verstarren. Freshta vertelt dat haar ouders nauwelijks slapen en dat haar moeder door de stress dingen die bijvoorbeeld de vorige dag zijn gebeurd, vergeet. Helaas geldt dat niet voor wat er thuis in Afghanistan is voorgevallen.

Freshta is mede door haar jonge leeftijd wat veerkrachtiger en heeft de hoop op een betere toekomst nog niet verloren. Ze is leergierig en grijpt met beide handen de mogelijkheid aan om deel te nemen aan onderwijs op de internationale school in Sprang-Capelle. Binnen een paar weken tijd heeft ze al behoorlijk wat Nederlands geleerd en probeert dit ook zoveel mogelijk te gebruiken. “Ik zou eigenlijk heel graag een opleiding tot piloot willen volgen”, zo besluit ze, “om zo vrij als een vogel over de gehele wereld te kunnen vliegen”.

“Ik zou eigenlijk heel graag een opleiding tot piloot willen volgen, om zo vrij als een vogel over de gehele wereld te kunnen vliegen”

Maak kennis met Sannie Post Een verhaal van verbinding door voedsel

Sannie Post kookt samen met de bewoners van de crisishulpverlening (CNO) in Loon op Zand. Sannie's liefde voor koken en bakken begon al vroeg. Als jong meisje was ze altijd bezig in de keuken van haar moeder. Ze volgde een bakkersopleiding, heeft jarenlange ervaring in verschillende keukens en had twee eigen restaurants. Ze ging 7 jaar geleden aan de slag bij Broodje Aap & Linke Soep. En daarnaast heeft ze ook haar eigen bedrijf: Cook & Coach.

Meer dan lekker eten

Sannie: "Broodje Aap & Linke Soep brengt nieuwkomers, vrijwilligers en organisaties samen. Alles draait om ervaringen delen, vriendschappen opbouwen en wederzijds begrip. Door samen te koken en samen te eten, leren nieuwkomers de Nederlandse taal en elkaars culturen kennen". In februari vroeg de gemeente Loon op Zand Sannie om samen met bewoners te gaan koken. "Dit doe ik elke dag met heel veel plezier!"

Wat is je drijfveer om dit werk te doen? En hoe draagt samen koken bij aan een hechte gemeenschap?

Sannie: "Voor mij draait alles om verbinding maken en het delen van mijn passie voor koken. Ik sta samen met de bewoners van de CNO in de keukens. Zo leren we elkaars culinaire tradities kennen en bouwen we aan een hechte gemeenschap. Het is prachtig om te zien hoe mensen met verschillende achtergronden samenwerken. Hoe ze elkaar helpen en van elkaar leren. Deze kooksessies zijn niet alleen een goede manier om de Nederlandse taal te oefenen. Je eigen gerechten maken voelt ook echt als thuiskomen. Bovendien zorgt deze zinvolle dagbesteding voor saamhorigheid."

Smaakvol en saamhorig

Wat zijn jouw uitdagingen bij het organiseren van de kooksessies?

Hoe ga je daarmee om?

"Een uitdaging is voor mij geen probleem, maar een kans om te groeien. Ik heb in de CNO een winkeltje, waar bewoners hun producten halen," vertelt Sannie enthousiast. "Je weet al snel welke basisproducten

mensen nodig hebben: rijst, yoghurt, feta, olijven, griesmeel, aardappelen en kikkererwten. Maar ook Hollandse kaas is erg geliefd. Dagelijks boodschappen doen voor 150 mensen kan een uitdaging zijn. Voor mij is het vooral een avontuur".

"De ramadan was een bijzondere tijd in de CNO. De keukens waren dag en nacht open. De één heeft wel ramadan, de ander niet. Iedereen is zelf verantwoordelijk voor het koken. Het was aan mij om het aanbod in het winkeltje uit te breiden. De lekkerste gerechten met kip, dadels, wijnbladeren en rijst heb ik mogen proeven. Het was een leuke tijd en het voelde als één grote familie."

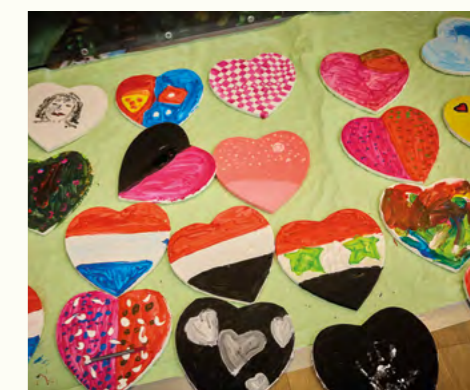
Een gevoel van thuis

Waarom wil jij je inzetten voor andere culturen en gemeenschappen?

Sannie: "Voor mij draait alles om menselijkheid en medeleven. Ik behandel anderen zoals ik zelf behandeld wil worden. In mijn restaurants heb ik geleerd wat de kracht van koken en eten is, als het gaat om verbinden van mensen met verschillende achtergronden. Ik combineer mijn passie voor koken met anderen helpen. Zo hoop ik verschil te maken in het leven van de bewoners van de CNO. Want uiteindelijk gaat het om samen koken, samen eten en samenzijn."

"uiteindelijk gaat het om samen koken, samen eten en samen zijn."

Open dag in beeld

De Open dag van zaterdag 18 mei werd druk bezocht. Veel geïnteresseerde bezoekers namen een kijkje bij de tijdelijke noodopvang. Er was volop gelegenheid om kennis te maken met de verschillende culturen en bezoekers kregen een indruk van het leven op de opvanglocatie en de activiteiten die georganiseerd worden voor de bewoners. Zo verzorgden vrijwilligers fiets- en taallessen, was er ruimte voor dans en muziek en het Rode Kruis en Balans Security vertelden over hun inzet op de CNO. Kinderen konden worden geschminkt en er kon gekleurd en geknutseld worden.

Tijdlijn

Crisisnoodopvang

Vrijwilligers maken het verschil

Leren, cultuur ontdekken en je thuis voelen

In Nederland is afgesproken dat gemeenten bij opvang van vluchtelingen zorgen voor basisopvang, ofwel voor 'bed, bad en brood'. Het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (COA) wil naast de genoemde 3b's ook bijdragen om nare ervaringen te verwerken, kennis te maken met de Nederlandse cultuur en gewoonten en weer hoop te geven. Het Rode Kruis kan hiervoor niet zonder vrijwilligers. Alleen dan lukt het om net dat extraatje te bieden waardoor mensen zich gezien voelen. En waardoor ze op weg worden geholpen naar een betere toekomst.

“Ik zie dat ook als taak van mijzelf om deze mensen zich welkom te laten voelen”

Fietsen vergroot horizon

Nederland is een fietsland. Dit geldt vaak niet voor de landen waar de vluchtelingen vandaan komen. De fiets geeft bewegingsvrijheid: kinderen kunnen makkelijker naar school, volwassenen kunnen de omgeving leren kennen. Een groepje mensen uit de buurt die zich allen hadden opgegeven om iets te kunnen doen als vrijwilliger, zorgt inmiddels dat degenen die nog niet kunnen fietsen dit zo snel mogelijk leren. Fietsvrijwilliger 'van het eerste uur' is Willie. Vanaf het moment dat de bewoners waren gearriveerd, stond hij 's avonds klaar om te helpen bij het oefenen op de fiets. Na het eerste burenoverleg kwam er versterking. "Als de gemeente besluit dat tijdelijk zo'n 150 vluchtelingen hier mogen verblijven, dan zie ik het als taak van mijzelf als inwoner, om deze mensen zich welkom te laten voelen", aldus Louise, die eveneens deel uit maakt van de fietscoaches.

Van opstappen en daarna direct weer omvallen naar opstappen en een stukje rijden, leren remmen, de hand uitsteken, allemaal zaken die aan de orde komen tijdens de praktijkles. Bij slecht weer wordt theorie gegeven, aan de hand van een boekje van Veilig Verkeer Nederland waarin de verkeersregels in meerdere talen worden uitgelegd. "Kinderen leren het snelst", aldus Willie, "een deel daarvan kan al in groepsverband naar school fietsen". Het leren fietsen valt onder het vergroten van de zelfredzaamheid. "Het is mooi om te zien dat de fietsleerlingen zwaaien zodra ze iemand van ons zien", zo besluiten Willie en Louise, "dankbaarheid als beloning".

'Brood' wordt 'een stukje van thuis'

Een onderdeel van de basishulp is 'brood', wat staat voor het verstrekken van basismaaltijden. In eerste instantie werd gedacht aan centraal koken voor iedereen. Maar wat is nu mooier dan mensen die al niets meer hebben een stukje thuis te kunnen bieden? Denk hierbij om te beginnen aan de gerechten die ze kennen. Het Rode Kruis is daarom gaan zoeken naar iemand die meerdere kleinere keukens kan begeleiden waar de bewoners zelf kunnen koken.

En daarbij kwam al snel Sannie bovendien, leermeester, coach en smaakmaker van Stichting Broodje Aap & Linke Soep uit Tilburg (zie ook artikel op pagina 6). Deze stichting stelt zich ten doel nieuwkomers de gelegenheid te geven om te oefenen met de Nederlandse taal, werkervaring op te doen en Nederlanders te ontmoeten.

Sannie begeleidt de vrijwilligers en bewoners in het horecadeel van de opvang. "Het mogelijk maken dat mensen samen kunnen koken en eten zorgt voor een stukje verbinding onderling. Het helpt om weer je plekje te vinden", zo licht Sannie toe, "Koken is heel belangrijk in veel culturen en krijgt in de opvang een extra dimensie". Sannie is begonnen met de basis: kikkererwt, courgettes, aubergines, tomaten, ui... en heel veel kruiden. Met haar enorme kennis van de internationale keuken, herkent ze aan de vraag naar ingrediënten welk gerecht de mensen willen maken, dat schept vertrouwen, een band. Samen met alle vrijwilligers zorgt zij ervoor dat deze, voor zover mogelijk, verkrijgbaar zijn in het speciaal daartoe ingerichte 'winkeltje'. "Onze Hollandse pot eten, dat werkt niet. Mensen worden ziek, krijgen darmklachten", zo legt Sannie uit, "En zeg nu zelf: als je zelf ontheemd bent, zou je het ook fijn vinden als je ergens die bal gehakt met aardappelen en rode bietjes kunt eten."

Taalles verkleint isolement

Als je de taal van een land niet spreekt, is het lastig om je weg te vinden, letterlijk en figuurlijk. Daarom wordt in de CNO op meerdere dagen van de week door een gedreven groep vrijwilligers taalles gegeven aan beginners en gevorderden. Het merendeel van deze vrijwilligers is niet alleen begaan met taal, maar heeft ook nog eens een achtergrond in het onderwijs. Zo ook Dionne met een pedagogiek achtergrond, nu werkzaam in het nieuwkomersonderwijs op een taalschool in Sprang-Capelle. Zij heeft in de CNO de taal cursus mee opgezet. Taal maakt het mogelijk om te communiceren met elkaar. "Ik merk dat de deelnemers aan de taallessen heel graag de taal van het land waar ze verblijven, willen leren, ook om een toekomst op te kunnen bouwen". Hoewel zij ruime ervaring heeft met het taalonderwijs, was lesgeven aan volwassenen nieuw voor haar en best een beetje spannend.

"Ik had eerlijk gezegd geen idee van wat me te wachten stond en hoe het er aan toe zou gaan". Hoewel de lesinhoud niet echt verschilt, brengt zij kinderen taal graag spelenderwijs bij. Haar aanpak bleek uiteindelijk ook bij volwassenen erg in de smaak te vallen. Zijn de lessen in het begin gericht op het benoemen van zaken in de wereld om je heen, gaandeweg wordt er dieper ingegaan op de verschillende thema's. "Natuurlijk is er veel verschil in niveau bij de cursisten, maar als mensen al af en toe iets durven zeggen in het Nederlands, dan zijn dat kleine succesmomenten".

"Ik merk dat de deelnemers heel graag de taal van het land waar ze verblijven, willen leren"

Weten wat er leeft en speelt

Menselijke opvang van medemensen in nood? De gemeente Loon op Zand vindt dat vanzelfsprekend. We kregen de vraag om te helpen overvolle bestaande opvanglocaties te ontlasten. We kozen voor crisisnoodopvang (CNO) in Kaatsheuvel. De meningen zijn verdeeld over nut en noodzaak van vluchtelingenopvang. Dat is bekend. Toch namen we onze verantwoordelijkheid, met begrip voor ieders standpunten. Tot 5 augustus vangen we 150 mensen op in de CNO aan de Dodenaauweg in Kaatsheuvel.

Communicatie en openheid over de CNO zijn vanaf het eerste moment heel belangrijk. We stuurden een brief aan bewoners en hielden een informatieavond, vóórdat het besluit viel. We regelden een e-mailadres om zorgen en vragen te delen, een telefoonnummer waarop de coördinatie bereikbaar is, regelmatig overleg met bewoners, uitgebreide informatie op de website, een magazine voor inwoners en twee open dagen. Tijdens het burenoverleg, tot april elke twee weken, beantwoordden we vragen en legden uit wat er speelt bij de CNO. Sinds april is het overleg eens per vier weken. Veel vragen zijn inmiddels beantwoord en mensen weten waar ze met vragen en ideeën terecht kunnen.

Wat vinden inwoners van gemeente Loon op Zand van de communicatie over de CNO.

Gerrit Haverhals, inwoner Kaatsheuvel:

"Ik heb goede ervaringen met de informatie van de gemeente over de CNO. Het magazine is helder en prettig om te lezen. Ik was één keer bij het burenoverleg. Dat was heel open en informatief. Het viel mij op dat de burgemeester heel goed op de hoogte was van alles wat er speelt in de CNO. Ik ben positief over de preventieve opzet, met de juiste professionals voor beveiliging en woonbegeleiders. Beter voorkomen dan genezen! Eigen ervaringen met bewoners van de CNO heb ik niet. Ik woon aan de andere kant van Kaatsheuvel. Ik ben niet snel angstig of bij voorbaat negatief voor bepaalde problemen. Sommige problemen lijken mij soms opgeblazen. Mijn tip aan de gemeente? Ga zo door! Ook bij andere projecten is dit soort informatie gewenst."

Louise Pepping, inwoner Kaatsheuvel en vrijwilliger:

"Ik was regelmatig bij het burenoverleg in het Klavier. Dat was heel fijn. Er wordt heel open gesproken, bewoners stellen hun vragen aan de gemeente. Wat ik jammer vind is dat er vaak maar 15 tot 20 mensen bij het overleg zijn. Ik vind het erg fijn dat de gemeente mij goed op de hoogte houdt. Ik ben heel begaan met vluchtelingen en heb me aangemeld als vrijwilliger. Drie keer per week geef ik fietsles aan jonge bewoners van de CNO, op de parkeerplaats van de Efteling. Ontzettend leuk om te doen! Ik heb een Eritrese vriendin uit Kaatsheuvel voorgesteld aan een Eritrese vrouw in de CNO. Het is zo belangrijk om in een vreemd land je eigen taal te spreken. Iemand die je begrijpt en verder helpt. Dat maakt het verblijf hier een stuk aangenamer."

Kind zijn in de noodopvang

Voor kinderen in de asielopvang zijn sport, spel en creativiteit noodzakelijk. Kinderen moeten zoveel mogelijk kind kunnen zijn. Het is belangrijk dat ze fijn kunnen spelen, huiswerk kunnen maken én dat ze zich veilig voelen. Ook binnen de CNO is er veel aandacht voor de kinderen. Niet alleen wordt er onderwijs geregeld, er is ook volop gelegenheid om te bewegen, te spelen en te knutselen. Fijne afleiding in een lastige situatie en spelenderwijs wordt de Nederlandse taal gestimuleerd. Bijgaande foto's geven een indruk van het dagelijks leven van kinderen in de CNO.

“Gewoon lekker spelen is voor kinderen heel belangrijk”

Nicoline Mascini van UNICEF over kindvriendelijke noodopvang

UNICEF komt wereldwijd op voor de rechten van kinderen. Sinds twee jaar geeft UNICEF Nederland actief advies hoe je opvang kindvriendelijker kan maken. Nicoline bezocht namens UNICEF de CNO en gaf tips voor een kindvriendelijke omgeving. Nicoline Mascini vertelt over kindvriendelijke opvanglocaties en haar ervaringen in de crisisnoodopvang (CNO) Kaatsheuvel.

Bijvoorbeeld speelkamers waar kinderen onder begeleiding van getrainde vrijwilligers of medewerkers spelen. Of ondersteuning bij het werven en trainen van vrijwilligers. Zij spelen een cruciale rol in een veilige en stimulerende omgeving voor kinderen."

Wat zijn je ervaringen in de CNO Kaatsheuvel?

Nicoline: "Ik was in de CNO in Kaatsheuvel op uitnodiging van projectleider Tim. Wat me opviel was het streven naar een echt kindvriendelijke omgeving. Tim heeft eerder ervaring opgedaan in andere opvanglocaties met minder goede omstandigheden. Plekken met weinig privacy en weinig te doen voor kinderen. Hij wist dus goed hoe hij het niet wilde."

Wat ik heel bijzonder en kind-vriendelijk vind in Kaatsheuvel, is dat er vijf keukens zijn. Dat is ontzettend belangrijk voor bewoners. Ze koken en maken eten wat de kinderen lekker vinden. In veel crisisopvanglocaties krijgen ouders en kinderen Nederlandse catering, wat ze niet gewend zijn. De kinderen eten het niet en ouders maken zich zorgen. CNO Kaatsheuvel biedt levensmiddelen aan, waar de bewoners graag mee koken. Daar heb ik foto's van gemaakt, als goed en mooi voorbeeld. Zo kan het ook!"

Hoe maakt UNICEF noodopvang kindvriendelijk?

Nicoline: "We adviseren gemeenten, COA en andere opvangorganisaties over het inrichten van kindvriendelijke ruimten in de noodopvang."

"Ik blijf opkomen voor hun belangen, voor een plek waar een kind echt kind kan zijn."

Heb je tips gegeven om de CNO kindvriendelijker te maken?

Nicoline: "Jazeker. Mijn handen jeukten toen ik de grote speelruimte zag. Kleine hoekjes met bepaalde speelmaterialen, zoals een bouwhoek of keukenhoek, zijn belangrijk en fijner voor kinderen om te spelen. Met bijvoorbeeld kasten als afscheiding maak je meer kleine speelplekken. Daar kunnen kinderen zich terugtrekken. Ik zoek altijd manieren om de ruimte beter te maken voor kinderen. Het was fijn dat de aanwezige woonbegeleider ook meteen ideeën had."

Hoe verspreidt en implementeert UNICEF deze initiatieven?

Nicoline: "We maakten voor gemeenten en opvanginstaties een checklist kindvriendelijke noodopvang. We delen continu goede voorbeelden en ondersteunen waar nodig."

Meer informatie

De crisisnoodopvang aan de Dodenauweg biedt ruimte aan maximaal 150 vluchtelingen. Twee derde van de groep bestaat uit gezinnen en maximaal een derde is alleenreizend. Er verblijven circa 20 nationaliteiten in de CNO. De vluchtelingen verblijven sinds begin februari 2024 in Loon op Zand.

Op het terrein staan 48 woonunits, 3 grote tenten voor koken/eten, recreatie en onderwijs, 8 sanitairunits, een was- en droogcontainer en 2 rookcontainers. Daarnaast is het buitenterrein netjes ingericht. Zo zijn er ter beschutting tegen de regen tussen de daken van de woonunits overkappingen gemaakt en hangen er lampjes om de noodopvang een wat meer warme uitstraling te geven. De kinderen krijgen onderwijs, er worden taal- en fietslessen gegeven en dans- en sportactiviteiten georganiseerd.

De opvang aan de Dodenauweg stopt per 5 augustus. De mensen stromen dan door naar reguliere woonruimte of andere opvanglocaties van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (COA).

www.loonopzand.nl/opvang

gemeente

**Loon
op Zand**